

Kritika - Egymillió évvel ezel?tt

2013 május 07. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Ha már Jurassic Park, akkor maradjunk még egy kicsit a dínóknál. Az emberi elme gyalóságainak hála régen kiment a fejemből, melyik filmet láttam először életemben.

Abban azonban teljesen biztos vagyok, hogy az *Egymillió évvel ezel?tt* volt közülük az egyik, ami ebből az

id?szakból emlékként megmaradt bennem.

Voltak benne dinoszauruszok, harcok, halandzsanyelv, hajszínek szerint szeparálódó törzsek, óriáspókok (na jó, csak egy), és egy filmzene, ami azóta is az egyik kedvencem. Azaz minden, ami egy gyerek számára maga volt a mennyország. Kismilliószor láttam videón; bambán néztem végig újra és újra ezt a mai szemmel legfeljebb csak viccesnek t?n? mozit, és soha nem tudtam megenni. Nem sokat értettem ugyan a szerepl?k motivációjából, a cselekményb?l vagy a szerelmi szálakból, de különösebben ez nem is érdekelt. Hiszen tele volt az egész trükkökkel és szörnyekkel és idegenül ható helyszínekkel, és nekem csak ez számított.

Aztán, persze, kés?bb jöttek az újabb és újabb filmek, történetek, mesék, és err?l a paleontológusok rémálmának számító nonszenszr?l lassan elfeledkeztem. De valahol a tudatalattim mélyén midig is ott lappangott, mint valami nosztalgikus emléklenyomat a múltból. És amikor néhány évvel ezel?tt, teljesen megmagyarázhatatlan és érthetetlen okból hirtelen a film újra eszembe jutott, azonnal nekiálltam, hogy felkutassam ezt a kölyökkori kedvencemet. Természetesen nem emlékeztem a címére, a szerepl?kre, a sztorira, csak néhány felvillanó képre és pár rövid, összefüggéstelen jelenetsorra.

Ám ennek ellenére nem tartott szinte semeddig, hogy nyomára bukkanjak. És meg kell mondjam, ha a Jurassic Park esetében nosztalgia-faktorról beszéltem, itt az a film megtekintése során sokszoros er?vel, hatványozottan tört el?, gyerekkori emlékek és benyomások kavalkádjának álcázva magát.

Utólag belátom, mindegy is volt, hogy a történetre nem emlékeztem, mert abból feln?tt fejjel sem nagyon lehet kislabizálni túlságosan sokat. Van nekünk egy Tumak nev? ?semberünk (John Richardson) a sötét hajúak durva és er?szakos törzséb?l, akit a f?nök (aki melleleg az édes apukája is) egy viharos éjszakán alaposan megruház, majd annak rendje és módja szerint el is takarít a bandából. F?h?sünk ezek után kénytelen magányosan nekivágni a veszélyes pusztáknak, ahol különféle borzalmas lények lesnek rá minden szikla mögöl. Ám a szerencse mellé szeg?dik, mert hamarosan találkozik egy másik, csupa sz?kékb?l álló törzssel, ahol sokkal rendesebben bánnak vele, mint a korábbi társai. Minden szép és jó egy darabig, de id?vel szeretni való h?sünk balhész természete megmutatkozik (amire egyébként kizárólag azért van szükség, hogy a cselekmény elmozduljon a holtpontról), így hamarosan innen is szám?zik.

Ezúttal viszont nem kell egyedül nekivágnia az ismeretlennek, mert vele tart Loana (Raquel Welch), akinek legf?bb jellegzetessége egyrészt, hogy irtó sz?ke*, másrészt meg az egész film alatt rendszeresen meg kell menteni különféle bestiák és teremtmények karmai közül. De hát mit is várhatnánk, ez a film a hatvanas évek szörnyszülötte, így nem illik neki szemrehányást tenni.

Némi kalandozás után aztán visszatérnek a sötét hajúak törzséhez, ahol Tumak f?nök lesz, Loana pedig mindenkit megtanít arra, hogyan lehet bárkib?l olyan sz?ke*, mint ? maga. Természetesen a két jövevény nem mindenki szívébe lopja be magát, így hamarosan ?skori ármánykodás veszi kezdetét, ami id?vel a két törzs közti csatához és egy vidám vulkánkitöréshez vezet. Na jó, ez utóbbinak nincs semmi köze a torzsalkodáshoz, de attól még van az is! És a film végkifejletét látva el kell ismernünk, hogy egy epikus csatához igazán jó kiegészít?nek számít egy épp kitör? vulkán, na!

Mint mondtam, ez a hatvanas évek. A vetített hátterek, valamint a felnagyított tekn?sök és gyíkok viccesek, a kép annyira tiszta, mint egy két hetes pocsolya vize, a modellek mozgása pedig darabosabb, mint egy rosszul összekatvasztott vaníliásodó. És ennek ellenére nem nézhetetlen. Senki ne értse azért félre, az egésznek megvan a maga ZS kategóriás hangulata és bája, viszont cserébe kapunk egy olyan kalandfilmet, ahol nem a mostanában ezerszer látott sablon forgatókönyv alapján követik egymást a kiszámítható jelenetek. Világos, hogy az ?sember-dinoszaurusz kombináció filmen való ábrázolása önmagában is megmosolyogtató, viszont jobban belegendolva nem sokkal nagyobb baromság ez, mint a modern kor emberét összehoronálni az ?shüll?kkel a Jurassic Parkban.

A bajba jutott dáma és az ?t megment? daliás, h?sies férfiú mítosza m?ködik anélkül, hogy a szerepl?k egyetlen értelmes mondatot váltanának egymással (a film alatt többnyire random szavakkal és bugyuta hangsorokkal kommunikálnak a karakterek), miközben a film folyamatosan ontja ránk a szeleburdibbnál szeleburdibb helyzeteket és lényeket. Buliban, társaságban, a jó hangulat növelése érdekében nem egy rossz választás pont ezt a filmet el?venni, még ha egyesek ódzkodnak is egy ötven évvel ezel?tt készült mozitól.

Meglehet, tényleg csak a nosztalgia beszél bel?lem, amikor erre a filmre pozitívan tekintek. Annyi bizonyos, hogy elfogulatlanak semmiképp nem nevezném magam. Ez volt a gyerekkorom. A gyerekkorom lelegeje. Hogyan is lehetnék hát elfogulatlan vele szemben? Az *Egymillió évvel ezel?tt* valamennyi butaságával és abszurdításával együtt hozzám hasonlóan sokak szemében igazi klasszikusnak számít, és az értékéb?l nem vesznek el semmit a hosszú évtizedek.

Ó, apropó értékek! Akad itt még egy nyomós ok, amiért a ma filmfogyasztói számára sem teljesen ostoba ötlet rááldozni az id?t erre a mozis ?skövületre!

Bezony! Raquel Welch és Martine Beswick ugyanabban a filmben! A kor két megabombázója külön-külön sem mevetend? látvány, és az igazat megvallva együtt sem mutatnak éppen gyengén. Lehet persze mondani, hogy alávaló szexista patkány vagyok, de attól még a tény az, hogy a két hölgy tenyérsni prémekbe burkolt habteste alighanem a 60-as években is legalább olyan nyomós indoknak számított a mozijegy megvételekor, mint amennyire nyomós érvnek számíthat mind a mai napig.

Jómagam az utóbbi ?semberlány mellett tettem és teszem le a voksom a mai napig. Hiába, no, már pár éves koromban is jobban tetszettek a gonoszok, mint a dögunalmas jók. F?leg, ha fiktív csajokról van szó. De kinek-kinek ízlése szerint, természetesen!

*A "sz?ke" jelentése ezekben a mondatokban természetesen "jámbor" akar lenni. Rossz az, aki rosszra gondol!

<http://www.egyevazeletembol.blogspot.hu/> - A Flag Polgári Magazin partnere

DR. DRÁBIK JÁNOS

100 ÉVVEL TRIANON UTÁN

DVD A trianoni gyaláatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell!”

Ajánló

